

ג'ינג'י זה

אופי

הקאריירה המזהירה שלי

(פאר, תל-אביב, אוסטרליה) — ג'ודי דיוויס, שחקנית-תגלית אוסטרלית חדשה, מוכיחה כי ג'ינג'י הוא לא רק צבע, אלא גם אופי. בלעדית היתה דמותה של סיבילה מלווין, גיבורת הסרט הזה, אנמית למדי. שכן היא המפיחה חיים, הומור וטמפרטמנט שוערים בדמות ספרותית מתחילת המאה, העומדת במרכז הנובלה הקאריירה המזהירה שלי והמתיימרת להביא את בשורת הפמיניזם בבגדי התקופה. והבשורה עצמה כבר אינה מקורית. הנערה נקרת בין האבה לנבר (במיקרה זה בעל-אחוזות צעיר ונאה בשם הארי ביצ'ס) לבין רצונה שלא ללכת לאיבוד בחייו של אדם אחר ולפתח יישות עצמאית וקאריירה משלה. היא מסרבת להינשא ולהפוך לסתם אשת-איש מן השורה. גם חיי אמה, שנישאה מאהבה, וקמלה בטרם עת בגלל החיים הקשים בחווה הענייה, לא נראים לסיבילה כעתיד ראוי. וכאשר היא טועמת חיי-מותרות, באחווה המפוארת של סבתה בקאדאנט, היא מחליטה שנועד לה עתיד מזהיר. מה בדיוק היא רוצה להיות — שחקנית, סופרת או מוסיקאית — טרם החליטה, אבל דבר אחד היא יודעת: היא רוצה קאריירה עצמאית משלה.

את סיפורה של מילס פראנקלין, הסופרת האוסטרלית שכתבה אותו בהיותה בת 16 בלבד, הפיקה מאגארט פניק. המפיקה הצעירה בחרה בג'יליאן ארמסטרונג, במאית שזה לה סריטה הארוך הראשון, כדי להביא אל הבד את הסיפור הנושא אופי נשי מובהק. על החלק הפילמו-סופי ויתרו השתיים במודע, ובחרו להתרכז באווירה של

בעבודת ההפקה התחיל אחרי פירסומו כשחקן בסרטים כמו הטוקן ובוטש וקאד סידר. הוא הפיק בעצמו את כל אנשי הנשיא ואת המועמד, בעיקר משום ש'הזדהה עם המסר שבנושא. אבל הוא אורב את המלאכה עצמה: "לא את קשירת החושים והצד העיסקי, כי אם את הצד המיקצועי של העניין."

הסיכון האחרון שנטל על עצמו הוא מוסד שאנדנס, שיעודו העיקרי — חינוך. "זהו מקום לא שיגרתני" מסביר רדפורד. "מקום שיהפוך למין מרכזי תרבותי לא רק ליוצרי קולנוע, כי אם לכל מיני יוצרים באמנות המהפשיים מקום לעבוד בו ולהגיש שים את מאווייהם. אני מעולם לא למדתי בבית-ספר, אבל אני מעוניין לתת לאחריים את האפשרות לעשות זאת. לכן יוכלו יוצרי סרטים צעירים לזכות במילגות ולקבל הדרכה בעבודה מעשית באמצעות יוצרים מנוסים. הם יוכלו ללמוד בסמינר-יום מיקצועיים שיערכו במוסד בכל מיני-צעות הקולנוע."

אין ספק, רעיון שיש בו חומר רב למחשבה ודוגמה להצלחה מיסחרית העשויה לסייע לקידום האמנות.

ישראל

על טהרת הכשרות

תעשיית הסרטים הישראלית קלטת עולה חדש: אירווינג זוננשיין. יהודי קנדי ה' מעיד על עצמו שאם כי אין לו ניסיון קודם בהפקת סרטים, הרי יש לו ניסיון עשיר בתעשייה כבדה לא פחות: בניין. זוננשיין היה אחראי בשעתו לבניית שכונות מגורים מפוארות וקאונטרי קלאב ב' מונטריאול.

ג'ודי דיוויס: תגלית אדומת שיער

התקופה, בבגדיה ובקטעים קטנים של הווי שיש בהם חן רב.

את קסמו ומקוריותו של הסרט יש לזקוף לזכותה של ג'ודי דיוויס, בתפקיד סיבילה המרדנית ומלאת החיים, ולתגלית נוספת, סם ניל הניו-זילאנדי בתפקיד הארי ביצ'ס, בעל האחווה הצעיר שפניו מושבות ריקס. קטעים רבים עשויים בחן רב, כמו, למשל, פארודיה על בריטי נפוח (השחקן רוברט קראב) או קטעי ההשתוללות של סיבילה והארי על הדשא, עם כריות לבנות.

אלים לא גרה כאן יותר, מנהטן. **ירושלים:** להיות שם, חזרת תומורת. שיער, ציינה טאון, השיירה. **חיפה:** פטיכו, נורמה ריי, להיות שם.

תל-אביב

*** **התיודיעית** (מוסיאון, הונגריה): גבר ואשה, זרים זה לזה, נאלצים להסתר מטעמים פוליטיים בהונגריה של ימי מילחמת העולם השנייה. הם לומי דים להכיר זה את זה ולהכיר את עצמם כשיחד עם אהבה צומחת ההכרה כי ערך מוסרי בעל ערך עליון בחיי אדם: האמון.

*** **מנהטן** (שחקן, ארצות-הבר): רות: הרובע המרתק בניו-יורק משמש לוודי אלן ככלי להעברת לבטיו האיי-שיים והרוחניים של משכיל יהודי. הוא

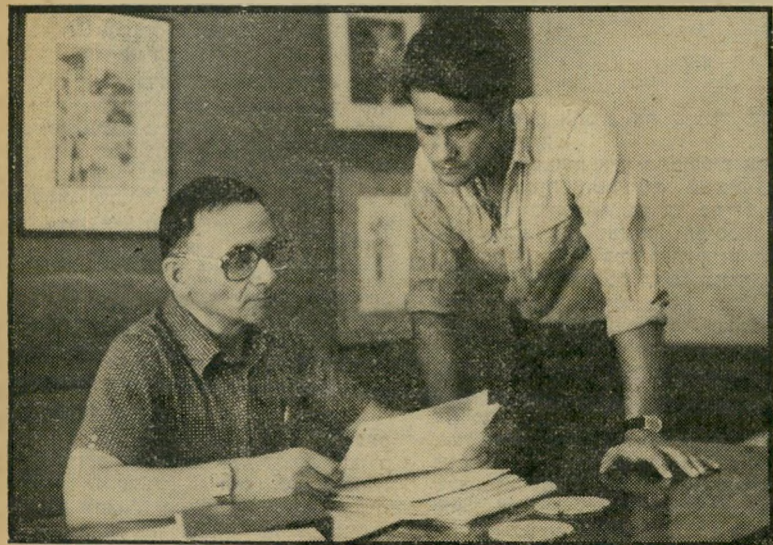
בין כה וכה הוא משנס מתניו לפרוי דוקציה הבאה. הפעם, סרט מבוסס על סיפור אישי של כוכב שחקן אותה, דודו טופז. זוננשיין טוען, כי "כששמעתי אותו עברה צמרמורת בעצמותי". הבאב תור הוא סיפור שיהפוך לסידרה טלוויזיונית והשאוב, לדברי זוננשיין, מחיי נערים בבית-ספר חקלאי בישראל.

למרות שהיא מודה בעובדה שאין לו ניסיון קודם בשטח זה, הוא משוכנע ש"הפצת סרטים ישראלים בחו"ל נעשית בדרך הלא נכונה". גם נושאי הסרטים אינם מסייעים להפצה, הוא אומר. הוא, למשל, לא יתן ידו לסרט פורנוגרפי או לסרט שישמין את מדינת-ישראל.

ועוד פרט קטן אחד: מי שרוצה לעבוד עימו חייב לקבל עליו תנאי אחד — רק לא בשבת. אירווינג זוננשיין הוא אדם

שחקן רדפורד עם כמאי סמוארט רזונברג, מרטון הפטיד, ברובייקר הרוויח

מפיק אירווינג זוננשיין (עם דודו טופז) מהרמת בניינים להרמת סרטים

עושה זאת בשנינות, בכישרון ובסיגנון קולנועי מיוחד במינו.

ירושלים

*** **חזרת תזמורת** (מיטשל, איטליה): פריקו פליני במשל פוליטי מדהים בסיגנון ובשנינות. דרך חזרת תזמורת הוא מדגים את הכוחות החברתיים הפועלים על החברה המודרנית, את הלחצים המובילים לדחפים פוליטיים ואת האימה שמפני האלימות הצופנת בחובה כיליון לעולם החופשי.

תדרין

חובה לראות:

תל-אביב: התוודעות, להיות שם,

"אני לא מעוניין להפיק סרט לוקאלי בלבד. אני מעוניין להפיק סרטים שאוכל להפיצם בכל רחבי העולם." באינו דרך? "בעזרת הקשרים שלי" טוען זוננשיין, ומוסיף כי בידו שישה סרטים ישראלים שלא הופצו כהלכה בעולם ויש בדעתו להפיצם בעיסקת-חבילה. ביניהם סרטו של אורי זוהר עיניים גדולות והמציל הלה קה של אבי נשר, מעגלים של עדית שחר רי, וסרטו של נסים דיין, שבו היה מעורב גם במימון — סופו של מילטון לוי.

הפרוייקט הראשון שמתכוון זוננשיין להפיק בפועל הוא סרטו של ציפי טרופה זייר, על בסיס של השקעה קנדית בשיעור של 60 אחוז והשקעה ישראלית של היתר, מתכונת חברת טאנשיין להתחיל את הצילומים בחודש פברואר בישראל. השחקנים בתפקידים הראשיים יהיו קנדיים (גייל גארנט וריצ'ארד מונט) והמפיק בפועל ישראלי — ריקי שלה. כל עבודת המעבדות והפיתוח, כולל פסקול ועריכה, ייעשו בקנדה. התקציב ינוע סביב הצי מיליון דולרים. הסיפור, לדברי זוננשיין, הוא סיפורה של אשה בת זמננו — עיתור גאית הנקרת בין הקאריירה שלה לבין עולמה הפרטי והיי המישהפה שלה — ויש בו לדעתו עניין בינלאומי.

כשבא לישראל, לפני 11 שנים, מלא מרץ ותיקווה, התכונן לעשות הרבה לי בניין הארץ. אך אז גילה שאיש לו זקוק לנסיון הרב שצבר. הוא לא מצא שפה משותפת עם מייסד-השיכון. לכן העדיף לנות ולחפש תהומי ביטוי חדשים.

קורס לקולנוע. בשעות הפנאי החל חוסא בכתביה, וכשקרא כמה מי סיפוריו באוזני חברים קרובים, אמרו לו: "למה אתה מסתתר?" שמע לעצתם והלך ללמוד בקורס קולנוע בבית-ספר פרטי. מסיים את הקורס, לפני 18 חודשי-שים, החליט שהגיע הזמן לשלב את הניסיון היון הישן עם החדש. "אם אני מסוגל לפתח פרוייקט של מיליונים בבנייה, כשי אני נעזר בפועלים ובארכיטקטים ובנגי רים, אין כל סיבה שלא אוכל לנהל הפקת סרט בעזרת אנשי מיקצוע — במאי, צלם ושחקנים!" הקים לעצמו חברה בשם טאנשיין (אוריה-שמש) ולקח כעור כנגדו את מורו מן הקורס להסרטה, אברהם הררי.

סופו של מנהטן. הוא החל להיות מעורב בפיתוח תסריטים, ועד מהרה פרש מכך, כשהסתבר לו שזה לא בדיוק מה שחשב. כמו, למשל, סרטו החדש של שימרון דותן, שלדעתו הוא "לוקאלי מדי".